

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VI. No. 32

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
13 August 1938

UN PRIETEN NEVĂZUT

de Petru Truța

Cuvântare la Radio, prin stațiunea de transmisere W. I. N. D. Gary, Ind. America

Este așa de plăcut pentru noi să ne găsim aici și să salutăm în dulcea noastră limbă românească pe toți fiii României, împrăștiati pe pământul liber și binecuvântat al Americii.

Este pentru a doua oră când Dumnezeu mă cheamă să vorbesc unei audiențe nevăzute, unui popor pe care nu-l pot vedea. Și ce solemne sunt aceste momente când vorbesc în fața nemărginitului, convins totuși că, undeva, cineva, de pe undele aerului, va prinde eternul cuvânt al lui Dumnezeu.

„Nimic nu se pierde”, este o formulă a veacurilor trecute. Se pare că mai mult ca oricând, adevărul acesta se confirmă în zilele noastre. Cuvântul nostru este nemuritor la fel, ca și sufletul nostru. El nu se pierde. Străbate cai de mii de kilometri, trecând adeseori prin furtuni și fulgere până ce ajunge la urechea ce-l prinde. Știm că există un loc unde se ține seamă nu numai de ce vorbim, dar și de aceea ce gândim. Fiecare faptă a noastră rămâne ca o sămânță care va aduce roade din generație în generație, dealungul veacurilor, până atunci când istoria va înceta și Impărăția lui Dumnezeu, acum nevăzută, va deveni văzută.

În această dimineață, doresc să vă spun câteva cuvinte despre prietenul nostru nevăzut.

Există lucruri pe cari nu le vedem și cari totuși există. Există lucruri pe cari nu le vedem, dar pe cari le putem vedea. Chiar chimia ne poate ajuta să dovedim aceasta pe cale experimentală.

Luati o soluție fără de culoare de bisulfat de chinină, și scrieți cu ea pe o hârtie de culoare albă. Când s'a uscat scrisul sau desenul, nu se poate vedea, dar, foto-

grafiind acest scris, fotografia îl va arăta foarte mult apropiat de culoarea neagră.

Aceasta dovedește că sunt lumini în lume pe cari ochiul nostru nu le vede. Ochii noștri sunt formați ca să vadă anumite culori ale spectrului, dar sunt altele, poate, tot așa de puternice, cari nu au influență asupra ochiului nostru. Câteva experiențe proaspete au condus la convingerea că furnicile, și probabil unele animale, pot vedea culori pe cari noi nu le vedem.

Acest adevăr are o valoare mare, când e aplicat la cele spirituale. Există înfățișări ale lui Dumnezeu și al harului Său bogat, pe cari mulți n'au puterea să le vadă. Însăși credința noastră are un spectru mărginit. Partea cea tristă o au cei ce nu văd pe Domnul. S'a spus cu drept cuvânt despre ei: „Au ochi și nu văd”. Dar este un alt lucru încă și mai trist: sunt credincioși cari au vederea foarte scurtă, creștini mioopi, creștini cari nu pot vedea în depărtări mari, în larg, în nemărginit.

O, dacă ochii noștri n'ar fi acoperiți, în această dimineață l-am vedea pe El, pe El, cea mai glorioasă arătare a cerurilor, pe Regele Regilor, și Domnul Domnilor. El este Prietenul nostru cel nevăzut. Adevăratul Prieten. El le este tuturor de toate. Pentru cei flămânzi, El este Pâinea Vieții. Pentru cei setoși, El este Apa Vieții. Celor slabi, El este Ocrotitor, celor întristați, Mângăietor.

Apostolu! Ioan II numește un Medic Mare, un Învățător divin, Păstor bun, Câștigător de suflete. El este Fiul Omului, dar și Fiul lui Dumnezeu. El este Prințul Păcii și Invingătorul morții. El este Mântuitorul și Regele nostru.

Apostolul Pavel II cunoaște că pe Domnul Slavei. Singura Temelie a Vieții. El este chipul lui Dumnezeu. El este ținta caracterului nostru. El este Liberatorul și Mântuitorul sufletului, Autorul și Împlinitorul credinței noastre, Treutul cel Prea-Înalt, Căpetenia mântuirii noastre. El este prețul suprem al bătăliei vieții, El este Judecătorul tuturor oamenilor. Apostolul Pavel îl arată mai departe ca și Capul Bisericii. Oh! capul al acelei glorioase biserici pe care nici puterile iadului nu o poate birui.

Petru II numește Fiul Dumnezeului celui viu, singurul izvor al adevărului, Păstorul și Episcopul sufletelor noastre.

Iar Isus spune despre Sine: „EU sunt Alfa și Omega. Inceputul și Sfârșitul. **Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine**”. Ce prieten mare și glorios avem noi. Ce nu poate câștiga acest prieten pentru noi, când ne încredem în El!

El este „un prieten nevăzut”, totuși este mai aproape de noi decât oricare alt prieten.

El a fost prietenul nostru. Atunci când am fost dușmanii Lui, El a murit în locul nostru. Atunci când condamnarea grea a morții eterne apăsa sufletele noastre, El a venit să ia asupra Lui vina noastră ca noi să putem fi primiți, neprihăniți înaintea lui Dumnezeu.

El este Prietenul nostru, gata să ne ofere tot ce-I cerem. Gata să păstreze tot ce-I încredințăm. Să plătească pentru noi tot ce datorăm. Să ne iubească oricum suntem. Chiar dacă alții ne disprețuiesc, El ne primește la Sine. Chiar dacă alții ne numesc păcătoși și vameși, El va veni la noi și chiar va sta la masa noastră.

(Continuare în pag. 2-a)

Farul Creștin

Foaie bisericească baptistă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VI. No 32 13 August 1938

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe an 100 lei, pe 6 luni 50 lei.
In străindătate dublu.

Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Telefon 24,62 Arad

Cășier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

(Urmare din pag. I-a.)

El este prietenul celor nebăgați în seamă, Prietenul celor umili cu duhul. Chiar dacă cineva este fără de caracter, chiar dacă este un tâlhar, poate câștiga dragostea acestui Prieten mare. El a arătat aceeași prietenie lui Nicodim, un om mare în Israel, un om religios și bun — pe care a arătat-o unei femei decăzute și păcătoase. Deosebirea stă în felul cum unul sau altul au primit această prietenie. Și unul și altul trebuie să se nască din nou. Aceasta este singura cale. Noi trebuie să ne renaștem din spiritul Său. Eul nostru trebuie să moară, pentru ca să-i ia Hristos locul. Atunci prezența Lui va străluci în viața noastră. El va umple viața noastră. Aceasta însemnează a primi pe Isus în casa ta, a-l primi în inima ta, în viața ta. De aci înainte începi a trăi în tovărășia Lui regească, în preța Sa dumnezeiască. Ce tovărășie, ce prietenie glorioasă!

El va fi Prietenul nostru. Ce bucurie se coboară în inima noastră, când avem această încredințare. Toți ceilalți prieteni, mai curând sau mai târziu, ne vor părăsi. UNII din ei ne înșeală, alții ne vând ș'apoi pleacă. Cât de greu este să găsești un prieten sincer! Și chiar dacă l-am găsit, cât de scurt timp vom avea tovărășia lui. Totuși o mângâiere ne rămâne. Atunci când toți prietenii ne vor părăsi unul după altul, când însăși mama sau soția noastră nu va mai fi, atunci un prieten

PETRU LA FOCUL DE CĂRBUNI

de M. Gordon, prelucrat de W. Sezonov

Era înainte de răstignire. După ce robii și aprozii au prins pe Isus, ca să fie dus înaintea marelui preot, Petru a început să-și piardă credința. El n'a mai voit să meargă cu Isus cot la cot. În acest moment când Isus era dus la judecată, Petru îl urma de departe și în curând trecu, după cum vedem, în rândul robilor marelui preot.

Dece a făcut el aceasta? Dece s'a asociat cu ei? Cu un anumit scop. Prin purtarea sa, el voia să ajungă la ceva, ce era în câștigul lui și la ce nu putea ajunge pe altă cale. Se purta ca și un rob, ca să ascundă.

Și într'adevăr el era un rob, dar un rob al lui Hristos, un serv al Domnului. Dar acum legătura cu izvorul puterii fu rupt. De când a făcut greșala în grădina Ghetsimani, nu mai este la înălțime, face numai greșeli. Puterea și voința de fier, de care i-a vorbit Isus, e înțeleasă greșit, deoarece a scos sabia și a tăiat urechea unui soldat. Și acum el e atât de departe de conducerea spirituală și de Duhul lui Hristos, încât îl vedem încălzindu-se la focul cu cărbuni al aprozilor. Iată unde poate decădea un credincios. Să-i fie rușine să mărturisească în public, că și el e un creștin adevărat!

Petru nu avea o voință rea, nu, ci o voință legată, robită. Pentru că nu Duhul l'a condus în acea curte, ca pe Isus odată în pustie, „spre a fi încercat”; Petru s'a băgat singur în ispită. Pe când Domnul a rămas tare față de ispitirile diavolului, Petru îl tăgăduiește:

„Nu cunosc pe omul acesta!”

Și dacă nu mă înșel, el a fost unul din aceia care au strigat osanele lui Isus când acesta a intrat în Ierusalim, încât fariseii îi spuneau lui Isus: „Învățătorule, ceartă-ți ucenicii!” (Luc. 19:37-40). Să spuie, că aparține unui om legat, și vine mult mai greu.

În acest moment, Petru se aseamănă cu acei creștini, cari ar prefera să lo-

vcască în dreapta și în stânga, dar nu să meargă pe cărări împodobite cu spini și, să ia biciul să curețe templul, numai să nu aibă înfățișarea de rob. Dar, cum am văzut, Domnul i-a interzis primul lucru și al doilea nu-i plăcea, nu-i convenea inimii lui — acestei inimi „nespus de înșelătoare și de desnădăjduit re rea”, cum spune Ieremia în cap. 17, v. 9. Dar va veni momentul când el își va cunoaște inima cu toată mizeria ei.

El e acum într'o stare așa de grea, încât se simte silit să tăgăduiască: „Eu nu sunt dintre ucenicii Lui”. Iată unde l-a dus Satana. Și aceasta pentru că a îngăduit un păcat mic: El a vrut, „să vadă sfârșitul” (Mat. 26:58). În acest loc cetim că „I-a urmat de departe...” să vadă ce se va întâmpla de sigur, cu Isus. El este acum „carne și sânge”, adică numai natură.

El știa, că înlăuntru se găsesc martori falși, cari vor acuza pe Isus, dar nu-i crece prin gând, că și el este un martor și că ar putea intra înlăuntru să se prezinte ca martorul adevărat!

Unde mergi tu, suflet credincios? Te asociezi și tu cu cei care acuză și astăzi pe Isus? Se găsește în tine un neadevăr? Tăgăduiești și tu oare pe Hristos? Te alipești tu de robii preoților și te încălzești la focul lor cu cărbuni?

Nu există în noi un rest de mândrie și am ajuns noi smeriți prin Duhul sfânt? Sau avem acea mentalitate, că vrem să vedem minuni, iar nu să dăm tot ce avem, sau vrem să vedem căzând foc din cer, și să nu spălăm picioarele aproapei noastre?

Nu suntem noi copiii Lui? Nu ne stă noia la dispoziție această putere de a vedea minuni, pe care ne-o oferă Isus? Nu suntem noi uncaia prin care vrea să lucreze Domnul?

Nu șovăiți — Hristos a biruit lumea!

scump, cel mai bun prieten, cel mai mare prieten, **va fi aproape**. El este apărătorul nostru înaintea justiției eterne. Nimeni nu se va mai putea ridica în contra Lui. A Lui va fi puterea și mărirea în vecii vecilor. Atunci îl vom vedea și ne vom închina la picioarele Lui. O mie de ani vom privi numai la El, a spus cineva, atât va fi de minunat, atât de frumoasă și strălucitoare va fi fața Lui.

Nu există o altă pierdere mai mare decât a nu-l avea pe Isus ca Prieten. Toți cei ce nu se bucură

de această prietenie, și-au pierdut și își pierd viața în zadar. Nu există o pierdere mai catastrofală decât a refuza această prietenie acum, și a te duce înaintea judecării lui Dumnezeu, ca un dușman al Fiului Său. Pedepsa va fi cu atât mai mare, cu cât s'a arătat mai mare dragostea și prietenia Lui față de noi. Căci: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu”, a zis Isus.

Pauliceni

de L. L. Sezonov

Inceputul Paulicenilor.

Pauliceni au fost un grup de credincioși vrednici ai Noului Testament, necunoscuți oamenilor din timpurile noastre!

Gibbon, un mare istoric, spune despre Pauliceni, „că au zguduit Răsăritul și au luminat Apusul”. Dr. W. F. Adeney, un vestit scriitor bisericesc, numește pe Pauliceni, bapțiștii vechi de Răsărit și protestanți înainte de protestantism.

Conybeare, în Enciclopedia Britanică, 1911, scrie despre Pauliceni ca de „o biserică creștină evanghelică”. În sfârșit Dr. Newman spune că legătura sfântă a Paulicenilor cu viața și gândirea evanghelică a creștinismului post-apostolic pare să fie bine dovedită.

Deabia după moartea și dispariția lor, au fost laudați Pauliceni pentru viața lor exemplară și mesajul lor evanghelic. Cei mai mari savanți ai istoriei bisericești nu s'au rușinat să se ocupe de ei, în sfârșit, se spună numai adevărul despre Pauliceni. Sărmanii Pauliceni fuseseră cei mai huliți, mai urâți și mai defăimați din toate grupările de credincioși creștini. Ei fuseseră acuzați, de bisericile de stat, de toate relele, de diabolism și păgânism.

Pauliceni au apărut, în timpurile vechi, în Armenia de azi. Iar învățătura, numele și influența lor a ajuns până în apusul Europei. Și România a avut parte de Pauliceni. D-l Ieșanu se ocupă foarte pe larg de ei. Imperiul lui Asan a fost plin de Pauliceni. D-l Ieșanu ne spune că, în anul 1236 un călugăr dominican cutreeră Oltenia și țara Dunării, luptând împotriva sectei Paulicenilor. Pauliceni din România au adus o adevărată contribuție națională la formarea și dezvoltarea limbii noastre. Contribuția lor la cântece, proverbe, legende, povestiri, etc., e foarte importantă. Dr. profesor Mihălcescu a pomenit în cartea sa ceva despre Pauliceni din Cioplea, un sat în apropiere de București. Comuna Vinga din Banat a fost cunoscută ca un centru al Paulicenilor.

Așa dar Pauliceni au lăsat urme adânci în istoria bisericii creștine.

Armenia muntoasă a fost patria de baștină a faimoșilor Pauliceni. În această țară, izolați de restul lumii și de creștinismul oriental, Pauliceni se dezvoltă având o doctrină, disciplină, organizație și cult deosebit de cel al ortodocșilor, sau al catolicilor. Datorită situației geografice care le tăia legătura cu restul lumii, Pauliceni au rămas mult timp necunoscuți și nebagăți în seamă de restul creștinilor. Acum ei sunt socotiți ca niște vrednici reprezentanți ai primului creștinism. Iar atunci când au început să fie din ce în ce mai cunoscuți, adică după anul 600, numărul Paulicenilor a fost foarte numeros și ei erau bine organizați, disciplinați, având tradiția și literatura lor proprie. Alții i-au poreclit cu numele de „Pauliceni” spunând că urmează învățăturile unui oarecare Paul de Samosata; iar alții, pentru că Pauliceni țineau foarte mult la apostolul Pavel și la epistolele lui. Pauliceni însă, obișnuiau să se numească „Biserica Apostolică, Sfântă și Universală” sau „Adevărata biserică” sau pur și simplu: „Noi suntem creștini”. Primul conducător mai de seamă al Paulicenilor a fost un oarecare Constantin din satul Manavalis, în apropiere de căderile Eufratului. Într-o zi, un necunoscut veni la casa lui. Era rob scăpat din robia Mohamedanilor. Constantin l-a primit și l-a ospătat cât se poate de bine. La plecare, robul, în semn de mulțumire, i-a dat lui Constantin două cărți: cele patru evanghelii și epistolele lui Pavel. Constantin a început să le citească și, pe când citea, inima i s'a umplut de o putere dumnezească necunoscută lui până atunci, și flacăra credinței Evangheliei i s'a prins în suflet. Atunci, fără să mai stea pe gânduri, Constantin a început să bată toate drumurile predicând credința cea nouă, descoperită în Noul Testament. Timp de douăzeci și șapte de ani a călătorit cu o mare râvnă și cu un curaj apostolic. În cele din urmă, a trecut de pe teritoriile stăpânite de Mohamedani, în cele ale imperiului creștin. Aici, o mișcare religioasă luă

naștere îndată. Dar lucrarea lui Constantin ajunsese la urechile bisericii de stat și de aceea, în scurt timp, a fost arestat și omorât cu pietre. În anul 690, alți doi l-au urmat în moartea de martiri. Un alt misionar, al Paulicenilor a fost un oarecare Sergiu Tihic din veacul al optălea. Timp de trezeci și patru ani, a vestit acest bărbat Evanghelia lui Hristos. „Eu am alergat”, spunea Sergiu Tihic, „dela răsărit la apus, dela miazăzi la miazănoapte, predicând Evanghelia lui Hristos, până ce genunchii mi-au slăbit”. El obișnuia să călătoriască în misiune întovărașit de un măgar și de un câine. Măgarul era întrebuințat pentru călărie și câinele pentru apărare. Dușmanii Paulicenilor îl blestemau încontinuu. Astfel, în anul 1071, Gagio blestemă pe Sergiu Tihic în felul următor: „Eu anatematizez pe Sergiu Tihic, împreună cu câinele și măgarul său, în ziua de apoi el să aibă parte cu câinii și cu măgarii”. Într'adevăr istoria Paulicenilor nu-i altceva decât istoria și faptele martirilor. Impărăteasa Teodora, într'o singură „curățire”, a condamnat la moarte peste 100.000 de Pauliceni. Ei, de care lumea n'a fost vrednică, au murit spânzurați, răstigniți, decapitați, înecați, etc. În cele din urmă mișcarea Paulicenilor a fost înegrită și acoperită de defăimări de necrezut, înecată în sânge și apă și ștearsă de pe suprafața pământului. Da, Pauliceni au dispărut, dar solia lor trăiește. Ei, măcar că sunt morți, încă vorbesc.

Învățăturile Paulicenilor.

Pauliceni se asemănau în învățăturile lor, în multe privințe cu noi, Bapțiștii. Ei au crezut în Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt; au crezut că biserică nu constă din ziduri sau clădiri, ci din poporul care se adună în case; au crezut că biserică lui Hristos trebuie să fie democrată: toți membrii sunt frați și egali între ei. De aceea, Pauliceni au respins ierarhia preotească; au spus că nu e lipsă de haine și odăidii preotești ca să te poți închina lui Dumnezeu; botezul, spuneau Pauliceni, trebuie să

(Continuare în pag. 4-a)

Cerul și calea spre el

de Ioan Rusu

Cel mai frumos lucru de văzut din univers e cerul. Privirile tuturor oamenilor sunt îndreptate spre el. Astronomii au făcut din el cartea lor de studiu. Sigur, din cerul fizic, care ne încălzește ochii prin frumusețea lui nedescrisă. Ziua cu soarele ce ne încălzește și scaldă în lumină întreg văzduhul. Noaptea cu milioanele de stele care se întrec una pe alta în strălucire.

Prin frumusețea lui, cerul a înveselit multe inimi, a înviorat multe suflete triste, a înscăinat multe fețe și a inspirat pe cei mai mari poeți dealungul timpului. Avraam, omul lui Dumnezeu, fiind descurajat, Dumnezeu într-o seară îl chemă afară din cortul lui și-i arată stelele a căror mulțime și strălucire îl umplură de bucurie și speranță în promisiunile lui Dumnezeu. În toate timpurile cerul a înrăurit asupra sufletului omenească în așa măsură că unii au făcut din stelele lui zei, la cari se închinau. Astăzi, cu ajutorul telescoapelor, omul de știință a reușit să vadă cele mai îndepărtate minunății ale universului. Dar toate aceste descoperiri așa de îmbucurătoare, n'au putut până azi să mulțumească sufletul omului, care dorește să știe și să guste tot ce-i frumos și bun.

Dacă cerul fizic e atât de frumos și de încântător, cu cât mai mare trebuie să fie frumusețea cerului spiritual, pe care ochiul nu-l poate vedea. Cât despre frumusețea cerului spiritual, Sfânta Scriptură spune: „Ceea ce ochiul omului n'a văzut, urechile n'au auzit și la inima omului nu s'a suit”, aceea a pregătit Dumnezeu pentru cei ce îl iubesc și se încred în El.

Pavel apostolul spune despre omul care a fost răpit în al treilea cer: „A văzut lucruri care nu se pot spune”. Ele sunt dincoala de hotarele minții omenești și nu se pot spune în cuvinte pământești.

Ce e însă, cerul spiritual? E casa lui Dumnezeu, e patria ființelor în nemurire, e locul unde pacea, dreptatea și dragostea strălucesc în toată puterea lor, e aceea patrie pe care o dorește fiecare suflet treaz și înviat din păcat prin harul lui Dumnezeu; e singurul loc unde sufletul meu și al tău va găsi odihna desăvârșită.

Cu durere însă, cei mai mulți oameni nu cred că e cu putință să ajungă acolo. Motivul, spus de ei, e: „SUNTEM PĂCĂTOȘI”. Cu adevărat acest motiv e serios, deoarece este scris: „Nimic necurat și întinat nu va intra acolo”.

Cu toate acestea însă, este o cale sigură, adevărată și cea mai scurtă, pe care ori ce păcătos poate ajunge în cer, în chip sigur și cu ușurință. Aceasta cale

sigură este: ISUS HRISTOS. El spune ucenicilor Săi când vorbește despre plecarea Sa din lume: „Voi știți unde mă duc, știți și calea într'acolo”. Ucenicii nu înțelegeau, cum mulți nu înțeleg nici astăzi. Isus adaugă din nou: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”.

Da, Hristos e cea mai scurtă cale spre cer și nu numai cea mai scurtă, ci singura cale. Deoarece numai El are doctoria care poate vindeca boala păcatului, numai El are soluția ce spală pe omul păcătos de întunecimea fărădelegii, numai El poate să mântuiască în chip desăvârșit pe om și să-l ducă în cer. El a luat asupra Lui pedeapsa noastră și prin rănilile Lui suntem tămăduiți. (Isaia 53:5).

Ca să poți intra în cer pe această singură și cea mai scurtă cale, trebuie să faci trei lucruri: Recunoaște că ești un păcătos pierdut în păcatele tale.

Pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu (Rom. 3:23).

Depune la picioarele lui Isus Hristos toate păcatele tale, mici și mari, și roagă-L să le spele cu sângele Lui ce a curs pe cruce. Căci este scris: „Sângele lui Isus Hristos ne curățește de ori ce păcat” (1 Ioan 1:7).

Apoi încredințează-ți pentru mai de-

parte viața în mâna Lui și fii sigur că ajungi în cer. Fii sigur că nimeni nu te va putea smulge din mâna Lui (Ioan 10:20).

Tălharul de pe cruce a fost un păcătos ca tine și poate mai mare. Era sortit pierzării, din pricina păcatelor lui. Cerul era închis pentru el și pământul nu-l mai putea suferi. El însă, se recunoscuse vrednic de osândă și că-i păcătos, recunoscuse în Domnul Hristos pe Mântuitorul Lui, se rugă să-l primească în Impărăția Lui. Isus, în dragostea Lui iertătoare, îi răspunde dulce: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu mine în rai”.

Ce minunată schimbare în viața acestui sârman osândit! Dintr'un pierdut, un găsit; dintr'un păcătos, un sfânt; dintr'un mort, un plin de viață; dintr'un cetățean al iadului, un binecuvântat moștenitor al cerului; și dintr'un suflet ce urma să potreacă în negrele umbre ale iadului unde e serăsnirea dinților, o ființă cerească scaldată în lumină, care se va bucura toată veșnicia în fața lui Dumnezeu și societatea îngerilor Lui.

Acest har așa de mare însă, a fost obținut prin o singură cale: prin Isus Hristos. El e singura și cea mai scurtă cale pe care și tu, iubitul meu suflet, poți să ajungi în cer.

Pauliceni

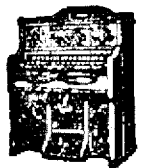
urmeze după pocăința și credința omului. Din această pricină, ei îi r'botzau pe toți acei pe care îi primeau ca membri între ei; practicau Cina Domnului; reespungeau cultul Mariei și nu o numeau „theotokos” adică născătoare de Dumnezeu și nu aveau lipsă de alt mijlocitor între ei și Dumnezeu decât Isus Hristos. Deacea nu se rugau la sfinți: se lepădau de toate așa zisele „obiecte sfinte”, ca de pildă „sapă sfințită; tămâie, lumânări, icoane, moaște, locuri sfinte, cruce”, etc. Ei aveau un desgust mare față de toți călugării și de aceea nu aveau nici călugări nici călugărițe, nici mănăstiri; slujbele lor erau foarte simple și costau din obișnuitele cântări, citirea Bibliei, rugăciuni și cuvântări. Fără îndoială, martirii mor, dar mărturia lor trăiește. Faptul oamenilor îi urmează în amintirea

și imaginația generațiilor viitoare. Înainte ca să moară, Pauliceni au trecut torța adevărului altor grupuri de credincioși din diferitele țări. Astăzi datorită lor și a altora asemenea lor, Evanghelia strălucește credincios în toată simplitatea și frumusețea ei.

Va urma:

O mie de ani după Hristos.

**Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți**

la
Francisc

K e e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

Ai tu un Mântuitor?

de I. Bucur

„Sunt un om pierdut!” Așa a zis pe patul de moarte un mare general francez, mareșalul Jugaud. Pierdut? Ce cuvânt înfiorător! El, care luase parte la atâtea lupte și arătase o mare viteză atât în parlament cu vorba, cât și pe câmpul de luptă cu sabia! El, care se bucura de o mare faimă și de o mare trecere, el spune pe patul de moarte că este pierdut. De ce? Pentru că a uitat un lucru pe care niciun om nu trebuie să-l uite și anume: că are un suflet care trebuie să fie mântuit. A fost un luptător de mare valoare, dar — ce folos? — El n'a fost luptătorul lui Hristos, el a crezut că poate să ducă viața și fără să-și caute mântuirea sufletului; iar acum, când își sfârșia viața, o încheia cu vorba care te înfioară: „Sunt un om pierdut!” La ce bun toată faima și toate onorurile lui, dacă, la sfârșit, trebuie să spună cu durere: „Sunt un om pierdut?”

Cei mai mulți oameni trăiesc cum a trăit acest om. Ei se dedau după treburi și ocupații și aleargă după multe lucruri, fără să se gândească la suflet, la judecată și la veșnicie. În privința aceasta sunt stăpâniți de o mare nepăsare; iar dacă cineva îi îndeamnă stăruitor să se întoarcă la Dumnezeu, să creadă cu adevărat în Domnul Hristos și să-I urmeze, trăind o viață nouă în deplină ascultare de El, — li se pare prea de tot, prea mult. Ei trăiesc în nepăsare față de sufletul și de mântuirea lor, și se amăgesc cu gândul că dincolo nu vor ajunge într'un loc tocmai rău. Luându-se după mintea și închipuirea lor, își făuresc în minte gânduri și cuvinte prin care se încurajează singuri, ca să rămână mai departe în nepăsare și păcat.

Așa era odată un doctor. Acesta îngrija de o bolnavă, care era credincioasă. Credincioasa aceasta îi vorbea adeseori despre nevoia pe care și el o are de Domnul Hristos, ca să fie mântuit. Doctorul îi spunea însă, că nu este nevoie de mântuire, nici de sângele care a curs pe crucea Golgotei ca să ne curățească de păcat. El zicea: „Dacă Dumnezeu vede la noi căință pentru păcatele noastre și dacă are din partea noastră făgăduința sinceră că în viitor ne vom îndrepta și vom fi

mai buni, atât este de ajuns. Mai mult nici n'ar putea să ceară de la noi”.

După un timp, bolnava s'a făcut bine. Atunci ea a spus doctorului: „V'am dat multă osteneală cu boala mea și negreșit plata pentru această osteneală trebuie să fie mare. Vă asigur însă că îmi pare rău că v'am dat atâtea osteneală și vă făgăduiesc foarte sincer că în viitor voi face tot ce-mi va sta în putință, ca să nu mă mai îmbolnăvesc”.

Auzind aceste cuvinte, doctorul a făcut ochii mari și a rămas mirat. Atunci credincioasa a adăugat: „Vă spun aceste lucruri în nădejdea că în felul acesta veți sosi achitată suma ce vă datoriez, căci doar nu veți putea să cereți de la mine mai mult decât poate să ceară — după părerea dumneavoastră — Dumnezeu de la noi: căința adevărată și făgăduința sinceră”.

Nu știu dacă acel doctor a mai răspuns ceva sau nu; nu știu dacă a văzut nebunia părerilor lui sau nu; trag însă nădejde că vorbele acelei credincioase vor fi de folos unora din cititorii acestei foi.

Cât de mult se vorbește de căință și făgăduințe de îndreptare! Ear chiar dacă ar fi căința serioasă și chiar dacă făgăduințele ar fi ținute, la ce am ajunge? Dumnezeu este sfânt și drept și urăște păcatul cu o ură desăvârșită. Spune, cum vei sta înaintea Lui cu păcatele tale? Căința ta cea mai adâncă, lacrimile tale cele mai sincere, nu pot să-ți spele păcatele și să le înlăture din fața ochilor Lui. El care este un judecător drept, trebuie să pedepsească păcatele; și tot El, care este bun, vrea să ierte pe păcătos. Ei bine, în nemărginita Sa înțelepciune, El a găsit un mijloc prin care și păcatele să fie pedepsite, și păcătosul să poată să fie iertat. „Am găsit un preț de răscumpărare pentru El”, zice în Sf. Scriptură (Iov. 33:24).

Acest preț l-a plătit Domnul Hristos în locul nostru, murind pe cruce pentru păcatele noastre. În felul acesta, păcatele și-au primit pedeapsa; iar păcătosul care se pocăiește și crede în Domnul Hristos ca răstignit și înviat pentru noi, este iertat de toate păca-

tele și anume în dar, gratis, prin credință. Din clipa în care el a luat iertarea și este împăcat cu Dumnezeu, trăiește o viață nouă, fiindcă are în Domnul Hristos pe Accia care-l scapă de orice lanț de păcat. Cu sufletul mântuit și cu Mântuitorul ca Stăpân, el trăiește în sfințenie înaintea lui Dumnezeu, are pace cu Dumnezeu, are siguranța mântuirii și nu se mai teme de osândă. Chiar în fața morții stă senin și încrezător, pentru că știe că merge la Domnul Isus.

Vestitul muzicant, Händel, fiind pe patul de moarte, a cerut să i se citească psalmul 91. După ce i s'a citit acest psalm, a zis: „Este frumos! Acest psalm este o hrană care înviorează. Mai citește-mi capitolul 15 din întâia epistolă Corinteni. — „Da”, a adăugat el la sfârșit, „aceasta este Evanghelia: mântuit prin har, prin credința în Isus Hristos. Numai în Tine, Doamne Isuse, mi-e nădejdea”. Și a murit șoptind aceste cuvinte: „Doamne Isuse, primește duhul meu!”

Acest om avea un Mântuitor, care pusese în rânduială totul în locul lui. El putea să părăsească pământul în pace și să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu fără teamă.

Dar tu, iubite cititor? Ai tu în Domnul Isus pe Mântuitorul tău?

Cântările Sionului

Cu peste 650 de cântări și legală bine, se găsește de vânzare cu 50 lei bucata. Ceice comandă dela 10 bucăți în sus, primesc un rabat de 20 la sută.

Cereți-o cu ramburs dela
Depozitul de Literatură Creștină,
Arad, Strada Fabricii No. 20.

Din lumea largă

Un nou războiu. Nu se isprăvește un războiu până începe altul. Aveam două războaie, unul între China și Japonia și altul în Spania. În zilele trecute însă, a început un nou războiu între Rusia și Japonia. Rusia era nemulțumită că Japonia cucerește tot mai mult China. Astfel Japonia poate să devină foarte puternică și să devină un pericol pentru ruși. De aceea ei au pândit un moment prielnic pentru a o ataca. Cea mai multă armată a Japoniei e agajată pe un front foarte împrăștiat în China și e foarte departe de Rusia. Cearta între Rusia și Japonia a izbucnit pe seama unui deal, numit Ciang-Ku-Feng. În ultimul bombardament peste 100 de avioane rusești au luat parte. În timp ce războiul continuă, între Rusia și Japonia se duc tratative de înțelegere, dar nu sunt mari speranțe. Numai de n'ar sări vreoață din Europa în ajutorul Japoniei. Atunci intrăm toți în războiu.

Luptele din China. Chinezii au stricat digurile râului Yangtse, astfel că apele lui s'au revărsat peste 3000 km. pătrați. Un jumătate de milion de oameni au rămas fără adăpost. Japonezii găsesc mare piedecă în aceste ape. Ele îi împiedică de a înainta.

Germanii au început să prigonească pe cehii, cari se găsesc în Viena.

În foarte multe părți ale țării au izbucnit focuri la mașinile de treerat, păgubind multe familii.

DELA UNIUNE

La ultima sa ședință, comitetul Uniunii Baptiste a hotărât că, la 1 Ianuarie, 1940, va tipări o ediție a Uniunii de cântările Sionului și începând cu această dată, își mențină toate drepturile rezervate asupra Cântărilor Sionului.

Recunoaștem cu mulțumire primirea următoarelor sume pentru Uniune: Biserica Bedeci, jud. Cluj, 300 lei. Stanciu D.-tru, T. Măgurele, 100 lei. Biserica Berliște, Caraș. 370 lei. Bis. Avram Iancu 2, 200 lei. Bis. Negreni, Holin, 100 lei. Bis. Paran, C.-Albă, 120 lei. Bis. Botean, Bihor, 120 lei. Bis. Valea Groșilor, 60 lei. Bis. Dezești, Caraș. 190 lei. Ion Corneanu, Zorlențul Mare, 45 lei. (Va urma). Casier: N. Oncu, str. Blanduziei 4.

Tulburările în Palestina între evrei și arabi nu mai încetează. Arabii vreau ca să nu mai meargă niciun evreu în Palestina, căci țara e a lor. Ministrul coloniilor din Anglia a mers în secret în Palestina spre a vedea care e starea de acolo și ce s'ar putea face pentru îndreptarea situației.

În ultimul consiliu de miniștri s'au discutat planurile pentru îmbunătățirea școlilor agricole pentru ca fiii de țărani, cari merg la aceste școli, să primească o reală bună învățatură cu privire la cultivarea pământului.

Fr. Ion Dragomirescu, din Alexeni, jud. Soroca, a căzut dintr'un car cu grâu. Carul avea cinci rânuri de snopi. Rânurile i-au fost așa de mari, încât a trebuit să fie dus la spital. Ne știe, că acolo, în dureri, predică Evanghelia altor bolnavi.

Autoritățile poloneze au început să prigonească pe preoții ortodocși. Ele au confiscat o pastorală a episcopilor ortodocși și nu i-au lăsat să explice motivul confiscării. La Luck a fost arestat un preot ortodox, fiind acuzat

că a vorbit împotriva regimului actual.

Papa desaproabă lupta d-lui Mussolini împotriva evreilor.

Lordul Runciman, trimisul guvernului englez, a sosit la Praga, unde a început să culegă informațiuni cu privire la neînțelegerile ce există între Cehoslovacia și germanii sudeți din această țară. Dacă va reuși să-i împac, lordul Runciman va ajuta mult la amânarea războiului. Totuși lumea se teme că d. Hitler va încerca să înghită Cehoslovacia, cum a înghițit Austria.

Și Italia pornește împotriva evreilor. D. Mussolini a început o mare luptă împotriva evreilor din Italia. Deși în această țară, sunt puțini evrei, totuși d. Mussolini vrea să se scape și de aceștia. Astfel că azi evreii din toată lumea sunt la mare strâmtoare. O parte din țări îi alungă afară. Altele nu vreau să-i primească. În Palestina nu mai pot merge, căci arabi fac revoluție. Era vorba să meargă în Madagascar, dar nici popoarele de aici nu vreau să-i primească. Există un singur loc unde evreii ar fi bine primiți, — la Ierusalim, dar acolo nu vreau ei să meargă.

ATENȚIUNE!

Duminecă 31 Iulie, este DUMINECA 5-a, când toate Școlile Duminecale din țară sunt rugate să țină un program special și o colecție specială, pe care o vor trimite la casierul Școalelor Duminecale din toată țara, care este fratele Ilie Craiovean, str. Valea Mică Nr. 310, Moldova-Nouă, jud. Caraș.

Această hotărâre este luată de "Comitetul Uniunii Bisericilor Baptiste din România", în ședința din 21—23 Mai, 1938. Din fondul adunat din colectele acestea, se va cheltui pentru organizarea Școlilor Duminecale, pentru organizarea cursurilor pentru învățători și secretarii Șc. Dum., precum și pentru întreținerea misionarului Șc. Dum.

De aceea sunt rugate toate Școalele Duminecale să trimeată cât mai neîntârziat colecta lor. Orice donațiuni și daruri pentru scopul amintit, sunt bine venite.

Colectele și donațiunile primite vor fi publicate în revista „CĂ-LĂUZA”.

Vizita Fraților din Anglia

(Urmare din pag. 7-a)

luau, fiecare, câte o piatră albă și una neagră. Atunci pârătul era adus în fața lor. După ce se isprăveau desbaterile, fiecare judecător arunca în vas câte o piatră. Apoi ele erau numărate. Dacă se aruncau mai multe pietre albe, pârătul era iertat și achitat. Dacă erau mai multe negre, era osândit. De aceea când Domnul spune că ne va da o piatră albă, aceasta înseamnă că ne va da piatra iertării și a mântuirii. În fața judecății lui Dumnezeu suntem achitați.

Iarăși Domnul ce promite marea ascunsă. El a spus: „Eu sunt pâinea cea vie, — care s'a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac”.

Însă să ținem minte că Hristos dă aceste lucruri celor ce înving. El primește piatra cea albă și marea ascunsă.

Iată câteva idei din predică inspiratoare a soriei Nora Walsch.

(Va urma).

VIZITA FRĂȚILOR DIN ANGLIA

Vrem să împărtășim cititorilor FARULUI bucuriile mari pe care le-am avut cu ocazia sosirii în țară a grupului de frați englezi despre cari am scris în numeroase trecute.

La Curtici

Întru cât am fost înștiințați că frații englezi vor ajunge în Arad vineri în 5 Aug. abia la orele 9 seara, am găsit cu cale să dăm ascultare chemării fraților din Curtici și să oprim pe oaspeții străini acolo. De aceea prima întâinare cu dâșii am avut-o în gara Decebal (Curtici). Aici au venit frați tineri din orașul și județul Arad și din alte părți ale țării ca să salute pe musafiri. O mare mulțime de frați din Curtici au venit la gară în frunte cu muzica. Fratele I. R. Socaciu, președintele Uniunii Baptiste din România, a ținut o cuvântare, prin care în numele tuturor baptiștilor din țară, a salutat pe oaspeții. A răspuns Dr. T. G. Dunning, președintele tineretului baptist din toată lumea, și conducătorul grupului, care a arătat că dragostea lui Hristos i-a adus din mari depărtări să viziteze pe frații lor din România. Ei sunt adânc mișcați de primirea ce li s'a făcut și cred că s'ar fi meritat să vină din Anglia numai pentru această manifestație de dragoste creștină. Dânsul a încheiat cerând să cântăm cu toții „Sfânt e legământul”. Am cântat-o cu adâncă evlavie așa încât parcă gara se prefăcuse în templu de închinăciune. Apoi a cântat muzica din Curtici.

Peste puțin timp biserica din Curtici a fost plină. S'a ținut un serviciu religios scurt, dar plin de inspirație. Au vorbit Dr. Dunning, Mr. Hamlin, păstorul unei biserici baptiste din Cardiff și Mr. McIntock din Noua Zelandă. Grupul de frați englezi a cântat niște cântări religioase, dintre care, cea mai frumoasă a fost „Negro spiritual”, de aceea au fost rugați s'o cânte pretutindeni. Această cântare a fost făcută de creștinii negri indieni din Statele Unite în timpul când erau în robie. Au mai cântat muzica și corul din loc. Frații din Curtici i-au primit într'o simțire și cu multă dragoste pe oaspeții noștrii scumpi.

In gara Arad

Sâmbătă dimineața, în 6 August, am plecat la Arad, unde la gară, frații străini au fost întâmpinați de d-l Alexandru Rațiu, șeful serviciului economic județean, care i-a salutat în numele d-lui prefect al județului Arad. Domnia sa i-a asigurat că vor găsi în țara noastră un popor inteligent, prietenos și primitiv și i-a rugat ca impresiile bune pe care le vor culege din România, să le răspândească poporul Mării Britanii.

În răspunsul său, Dr. Dunning a arătat că scopul vizitei dâșilor e ca să ne cunoaștem mai bine și legăturile din țara noastră și a dâșilor să devină mai strânse. Dâșii apreciază nespuse de mult aceste cuvinte de bun venit și roagă pe d-l A. Rațiu să transmită d-lui prefect mulțumițiile lor.

Spre Moneasa

La gară ne aștepta un autobus C.F.R. cu care am plecat spre Moneasa. Ne-am oprit ca să arătăm musafirilor casa de rugăciune din Siria. Ne-am oprit și în Seleuș unde am fost întâmpinați de fr. Bălica Petru, președintele comunității, și de dl. notar al comunei. Fratele Bălica a urat bun venit fraților englezi din partea bisericii, iar dl. notar a ținut o cuvântare înflăcărată în care și-a exprimat bucuria de a putea primi în comuna Seleuș oaspeții așa de distinși. A asigurat pe frații străini că baptiștii din Seleuș sunt oameni buni, supuși legilor și cu o viață morală bună. Dacă și restul locuitorilor din Seleuș ar fi tot așa de buni, lucrul domniei sale ar fi cu mult ușurat. Dr. Dunning i-a mulțumit pentru aceste cuvinte frumoase.

Pretutindeni baptiști în cale.

Nu ne-am așteptat să găsim frați la Moneasa. Totuși casa de rugăciune a fost plină de frați de departe și de aproape.

Ziua cea mai mare

a fost de sigur cea de Duminecă. La Buteni au venit frați din 81 biserici. În total au fost 651 de frați din aceste biserici, în afară de cei din Buteni. Niciodată n'am văzut sala cea mare a bise-

ricii baptiste de aici, așa de plină. Și unii au venit dela foarte mari depărtări, așa că am avut frați din Banat, Vechiul Regat, etc.

După cum a fost anunțat în FARUL, programul a fost întocmit în așa fel ca locul cel mai mare în program să-l aibă frații englezi, atât în ce privește cântările cât și predicile. De aceea n'a predicat nimeni din România.

Serviciul de dimineața

La acest serviciu au predicat sora Nora Walsch din Manchester, Anglia și Dr. Dunning.

Sora Walsch e o fată ai cărei străbuni au suferit mult pentru Hristos. La unul din strămoșii dâșei, autoritățile i-au tăiat urechile pentru că predica Evanghelia. Aceasta s'a întâmplat pe vremea când baptiști erau prigoniți mult în Anglia.

Piatra albă și mana ascunsă.

Sora Walsch a predicat din Apocalips cap. 2 versetul 17: „Cine are urechi, să asculte ce zice bisericii Duhul!” Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă, și pe piatra aceasta este scris un nume nou...”

Ce înseamnă aceasta, că Domnul ne va da o piatră albă? Ce preț poate avea ea pentru noi? Ea nu poate fi mâncată, nu poate fi beată nici nu poate fi îmbrăcată. Totuși Domnul promite biruitorilor o piatră albă.

În vremurile de de mult exista un obicei ca să se trimită spioni în armatele dușmanului. Ei se dădeau drept soldați și porneau la războiu cu armata dușmană. Însă fiecare spion primea dela comandantul său o piatră albă. Atunci când dușmanul era bătut și era și el în pericol să fie omorât, ridica în sus piatră albă și astfel era recunoscut de ai săi și lăsat viu. Piatra albă îi dădea viață. La fel, piatra albă, dată de Hristos, înseamnă viață pentru noi, viață veșnică.

Dar piatra albă mai înseamnă ceva. În vechime era un obicei în unele părți ale lumii, ca, în fiecare sală de judecată să fie un vas cu pietre albe și negre. Jad cătorii, când intrau în sală,

(Continuare în pag. 6-a).

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

CUVINTELE CĂTORVA OAMENI DESPRE BIBLIE

Regele George V al Angliei

Răspândirea Sfințelor Scripturi a făcut poate mai mult, decât orice altceva pe pământ spre a înmulți fericirea morală și religioasă a celor bătrâni și a celor tineri.

A. Lincoln, fost președinte al Americii

Am câștigat foarte mult din citirea Biblei. Hrănește-te cu această carte și vei trăi ca un om mai bun și vei muri, ca un om mai nobil.

Rt. Hon. I. Foot, bărbat de stat englez

Unul din lucrurile frumoase, în legătură cu Biblia, e că, niciunul din ceice o iubesc, nu vrea s'o țină numai pentru sine. Fiecare vrea să împartă această comoară și altora. Răspândirea citirii Biblei trebuie să vină prin contagiune. Ceice iubesc Biblia și se bucură că o au, trebuie să împrăștiie pretutindeni această bucurie.

Cuțger

Dorese să fie tradusă această carte în fiecare limbă, să ajungă în fiecare țară, sub privirile, la urechile și în inimile tuturor oamenilor. Scripturile, fără nicio explicare, sunt razele soarelui, de unde toți învățătorii adevărați își primesc lumina.

Rt. Hon. E. nest Brown, ministru al muncii în Anglia

Biblia e istoria adevărată, căci scriitorii ei stăruiesc asupra faptului, că soarta persoanelor și a națiunilor atârână de starea lor față de Dumnezeu. Ea e istoria adevărată, pentru că nu e încă înțeleasă, ea are un înțeles prezent și viitor alături de cel al trecutului. Ea ne descrie cel mai minunat lucru din lume, viața Fiului lui Dumnezeu.

Micșael Faraday

De ce să rălăcească oamenii, când au această carte minunată, ca să-i călăuzească?

IN LOCUL NOSTRU

În vremurile străvechi s'a întâmplat în India următorul lucru: unul dintre fruntașii unui trib, a fost acuzat că a omorât pe un om, care aparținea altui trib mai puternic. De aceea întreg tribul a plecat cu armele împotriva celui rănit și a spus: „Dacă nu ne dați pe celce a omorât pe omul nostru, atunci pornim război împotriva voastră”. Cel acuzat de crimă a pășit afară din rândurile tribului său și a spus: „Nu mă

tem de moarte, dar am o soție, patru copii și un tată și o mamă bătrână, pe care îi țin eu prin vânat”. În timp ce vorbea, tatăl său bătrân a pășit înainte și a spus: „El nu va muri. Eu îi iau locul. Sunt bătrân și sdrobot de ani. Nu mai pot face nimic folositor. Vremea mea a trecut. El trebuie cruțat. Primiți-mă în locul său”. Și el a fost primit.

Jertfă minunată, veți spune; dar ea nu e așa de minunată, ca cea găsită în Evanghelie. Căci noi merităm să murim; mai mult, eram și osândiți, când Hristos, nu îmbătrânit de ani, ci în floarea tinereții, și nu pentru cineva, care îi făcea bine, ci pentru noi, dușmanii lui, a pășit înaintea Tatălui și a spus: „Vreau să scap pe acești oameni de prăpăd. Mă fac preț de răscumpărare. Pune sarcina lor pe umerii Mei. Să cadă loviturile peste spatele Meu. Ia viața Mea în locul vieții lor. Dă-mi Mie cununa de spinii și crucea, ca ei să poată scăpa”. O, Doamne Isuse, te primim în inimile noastre acum! Nu mai vrem să te lovim! Vrem să ne sfințești, și să ne faci locaș al Tău.

CEICE NU POT CREDE

Provoc pe fiecare necredincios de pe pământ, să pună degetul pe o singură făgăduință pe care Dumnezeu n'a îndeplinit-o. Ce ciudat e, ca să mai fie azi oameni cari nu cred în Dumnezeu. Prietene, n'ai niciun motiv să nu crezi. Dacă spui, că nu te poți încrede într-un om, poți arăta motivele, căci oamenii ne înșală de multeori. Dar Dumnezeu nu greșeste niciodată! Crede în Dumnezeu și spune cu Iov: „Chiar de mă va ucide, tot voi crede în El”. Unii oameni vorbesc, ca și cum ar fi o mare nenorocire, că ei nu pot crede. Privește necredința, ca pe o boală, de care nu poți scăpa și așteaptă să fie compătimiți. Dar nu uita că poți crede dacă vrei. Și necredința e cel mai mare păcat din lume. El e rădăcina păcatului. Fructul e rău, pentru că pomul e rău. Dumnezeu să ne deschidă ochii, să vedem, că El e vrednic de crezare și să fim călăuziți spre o deplină încredere în Hristos.

DOMNIA LUI HRISTOS

Să ascultăm sfârșitul la tot lucrul. Avem nevoie, foarte mare nevoie, ca membrii bisericilor să depună o nouă mărturisire a credinței lor. Hristos ne cere acest lucru. Starea lucrului Domnului: ne cere această mărturisire. Dreptatea personală, starea bună socială, pacea între oameni, și venirea Impărăției lui Dumnezeu pe pământ așteaptă aceste mărturisiri. Repet din nou. Membrii bisericilor au primit pe Hristos, ca Mân-

tuitor. Acum ei trebuie să facă un nou pas, și să-L primească pe El ca Domn. Și credem că mărturisirea primirii lui Hristos, ca Domn, trebuie făcută în următoarele cuvinte. Fiecare membru al bisericii trebuie să le rostească:

„Odată am primit și am mărturisit pe Hristos ca Mântuitorul meu. Și azi fac acest lucru. Dar acum am văzut o lumină mai mare. Până acum am avut unele păreri și purtări greșite față de Hristos și față de oameni. Acum le văd ca păcătoase și mă pocătesc de ele. Până acum eu m'am biziuit pe Dumnezeu și de aci înainte, se poate bizui și El pe mine. De aceea vin să-l mărturisesc ca Domn al meu, dându-mi foarte bine seama că de aci înainte trebuie să-l ascult în toate. Îmi dau iarăși seama că trebuie să recunosc domnia Lui în toate laturile vieții mele. Cu toate acestea El e Domnul meu de azi înainte. Tot ce am eu, talentele, timpul, puterea, câștigul, averea, totul e sub controlul Său. Voia Sa e voia mea. Și ca o dovadă a supunerii mele, cauza și lucrarea Sa va fi prima la care voi ajuta din bunurile mele și acest ajutor vor ajunge cel puțin până zece la sută din venitul sau câștigul meu. Fac acest lucru, pentru că majestatea și puterea Sa mă umple de teamă sfântă și de dragoste jertfitoare, dragostea Sa pe cruce mă silește și porunca Sa și lucrarea Impărăției Sale mă provoacă la aceasta. Fac acest lucru, pentru că numai pe această cale îmi pot face datoria de conlucrător cu El la lățirea Impărăției Sale. Mai știu că numai pe această cale mă pot bucura de o tovărășie vie și durabilă cu El”.

Fiecare membru al bisericii e chemat să facă această nouă mărturisire și să trăiască în spiritul ei.

**Harta pământului sfânt,
Palestina,**

se găsește de vânzare cu 100 Lei
bucata

Comandați-o **contra ramburs** dela

„**Depozitul**
de literatură”

Arad, Str. Fabricii 20.